

той обнимаше съ погледъ, той поглъщаше цѣлъ тоя призракъ на жертвата, която тѣй страшно бѣше любилъ и която бѣше го любила... Уви, тѣ би могле да бжджтъ тѣй щастливи! но сждбата, сждбата!... Внезапно той съзрѣ близо до себе си Стефчова. Очитѣ имъ се срѣщнахж. Соколовъ го устреми съ ужасенъ погледъ и му каза високо: — Господине, твоята подлостъ погуби тая жена! Ти ще давашъ отвѣтъ на мене, послѣ на Бога!

Молитвата се свърши. Гласътъ на майката пакъ процѣпи въздуха. Носилото се дигна и шествието мръдна пакъ. Кандовъ се присѣдини къмъ тълпата, почти машинално. Лицето му остана тихо, както си бѣше. Трогательната картина, на която присѣтствова, не го покърти ни най-малко. Напротивъ, даже едно свирѣно задоволство озари физиономията му: той разбра, че Рада, като Лалина приятелка, се намира тука. Значи, ще ѝ види тука... Само тая мисль можѣ да пробуди въ него мрачната и безкрайна погребална процесия. Той се зазира насамъ нататкъ изъ тълпата на женитѣ, но Рада не видѣше; той дирѣше съ погледъ всеко черно облѣкло, всека хубава глава... но Рада не познаваше въ тѣхъ... Той поостанж падирѣ, за да остави да минжтъ и другитѣ испращачки но врай него; но напраздно неговиятъ ястребовъ погледъ стреляше, ровѣше, тършуваше изъ подвижната навалица, която минуваше, като рѣка прѣдъ него... Внезапно той зърна баба Лиловица и потърси до неж Рада. Рада ѝ нѣмаше!... Сърдцето му се отскубна. Какъ? Рада да ѝ нѣма тука, на погребението на Лалка, приятелката ѝ? Невъзможно, невъзможно, невъзможно! И той пакъ се щуряше изъ тълпата и дирѣше и не намираше. Какъ? Рада не е тука? а дѣ ще е Рада? Тя излѣзе съ баба Лиловица, а дѣ ѝ е оставила баба Лиловица... самичка, и въ такова врѣме?... Какво по-важно може да има Рада днесъ, отъ това, да испрати любимата си приятелка?... Или, тя е тукъ, но той не види, примрѣжватъ му се очитѣ?